

ARTIKKELEITA SOSIAALITYÖSTÄ

Kari Huotari & Johanna Hurtig (toim.) Sosiaalityötä monitoroimassa. Helsinki, Palmenia 2008. 202 s.

Joka kerta kun kuulen puhuttavan monitoroinnista, tulee mieleeni yleensä ensimmäisenä jonkin tietyn prosessin tarkkailuun ja valvontaan liittyvät toimenpiteet. Monitoroinnissa on kuitenkin kyse muustakin. Toimittamansa kirjan johdannossa Kari Huotari ja Johanna Hurtig liittävät monitorointiin toisenlaisia merkityksiä: tarkastelun ja kiinnostuksen kohteeksi ottamisen, läheltä ja tarkkaan katsomisen sekä oppimiseen ja kehittämiseen tähtäävät pyrkimykset. Tämä onkin tärkeä huomio, joka edesauttaa lukijaa sisäistämään sosiaalityön arjen ilmiöitä mitä moninaisimmissa asiantuntijayhteyksissään.

Kirja on jaettu temaattisesti kolmeen osaan. Ensinnäkin ”Sosiaalityön arki ja tunteet” -osassa on kaksi kirjoitusta, joista kummastakin välittyy pitkään sosiaalityöntekijän työssä toimineiden ammattilaisten kokemuksia ja näkemyksiä sosiaalityöstä tunnetyönä. Toiseksi ”Kohtaamisia marginaaleissa” -osassa on neljä kirjoitusta, jotka käsittelevät mielenkiintoisella tavalla sosiaalityön piiriin kuuluvia aihe-alueita: vammaisuutta, päihitteitä, seksuaalisuutta. Kolmanneksi ”Huolten jana lastensuojelussa” -osassa on niinikään neljä kirjoitusta, joita kaikkia yhdistää keskustelu

lastensuojelusta eri konteksteissa. Kaiken kaikkiaan edellä mainittu temaattinen jako on epäilemättä tässä kirjassa paikallaan. Itse asiaansa tällainen kategorinen jäsenitys tekee koko kirjasta ja sen ydinalueista lukijalle helpommin avautuvia, selkeitä asiakokonaisuuksia.

Kirjassa julkaistut kymmenen artikkelia perustuvat Helsingin yliopiston sosiaalityön maisterikoulutuksessa vuosina 2004–2007 valmistuneisiin pro gradu -tutkielmiin. Huomionarvoista on todeta, että artikkelien kirjoittajat edustavat joukkoa sosiaalityön arkisessa työssä vuosia kokemusta kartuttaneita työntekijöitä, joilla oli jo opintojen alkuvaiheessa paljon aiempia opintoja ilman asetuksen mukaista sosiaalityöntekijän kelpoisuutta. Tämä jos mikä osoittaa, että kirjoittajilla on jo lähtökohtaisesti omakohtainen läheinen suhde sosiaalityön käytäntöön, työmenetelmiin ja asiakkaiden parissa toimimiseen.

Akateemisissa piireissä tällaisista käytäntösuhdetta tarkastelevista kirjoista on saatettu ehkä aiemmin olla sitä mieltä, että teorian ja käytännön välisen suhteen ymmärrettäväksi tekeminen jää kirjoituksissa kovin ohueksi, ehkä jossain tapauksissa jopa lähes mitäänsanomattomaksi. Olen kuitenkin sitä mieltä, että käsillä oleva kirja

on tärkeä suunnannäyttävä sosiaalityön koulutukselle. Kirja on esimerkki siitä, kuinka opinnäytteiden kautta välittyvä asiantuntijatieto tulisi aina mahdollisuuksien mukaan pyrkiä saattamaan dokumentoituun muotoon.

Kirjan päätössanoissa Huotari ja Hurtig esittävät omia kommenttejaan kirjan kokonaisuudesta. Ensimmäisellä lukukerralla en oikein ymmärtänyt, miksi tällainen osio oli ylipäänsä pitänyt lisätä kirjaan. Myöhemmin oivalsin, että osio on mitä mainioin tapa tehdä kirjassa julkaistuja artikkeleita helpommin ymmärrettäväksi akateemiselle lukijayleisölle. Ilman tätä osiota kirjasta olisi varmasti puuttunut tulkinta siitä, mitä julkaistut artikkelit kertovat suomalaisesta sosiaalityöstä ja miten ne kirjoittajien kokemusmaailman ja näkemysten valossa tekevät siitä itsensä näköisen.

Hannu Piironen